

La deriva de l'esquerra italiana

- Renato Soru, perdedor de les eleccions a Sardenya, es postula com a futur líder de l'oposició

ROGER JIMÉNEZ*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3.03.09

Se li conosci li eviti (Si els coneix, eviti'ls) és el títol d'una altra novetat editorial italiana a càrrec de Chiarelettere amb la firma dels periodistes Peter Gomez i Marco Travaglio, debelladors infatigables de tantes pràctiques en allò que anomenen un país de comparses, on una mà renta l'altra, on s'ajuden i protegeixen els del mateix grau i nivell, on el ja precari límit entre la descaradura i la il·legalitat es manté reclòs en una espessa praxi quotidiana de favors, conveniències, incentius, regals sumptuosos i viatges sense restriccions. La figura predilecta és, òbviament, la del primer ministre, Silvio Berlusconi. Per les gairebé 600 pàgines del llibre, que els autors qualifiquen de pronto soccorso, desfilen en comitiva les famílies polítiques i els actuals parlamentaris, dels quals se salven unes quantes individualitats, i buoni (els bons), segons el rigorós i documentat catàleg de recomanats, reciclats, condemnats, imputats, ignorants, jaqueters, trànsfugues i ganduls que ocupen els escons de Montecitorio.

L'EXALCALDE de Roma Walter Veltroni, que ha presentat la seva renúncia com a líder del Partit Demòcrata (PD) després de la humiliant derrota soferta a Sardenya davant del Poble de la Llibertat que lidera Il Cavaliere, tampoc en surt ben parat, malgrat el reconeixement de la seva encomiable tasca al Campidoglio. Veltroni, que havia promès no

presentar cap condemnat, ni tan sols en primer grau, a les llistes al Parlament, va acabar enrolant-hi sentenciats en primer i segon grau i diversos imputats i indagats per la justícia. "Berlusconi, a la seva manera, va mantenir la paraula donada: s'havia compromès a no presentar 'suposats autors de delictes' i, de fet, va portar a les llistes desenes de culpables, no suposats, sinó segurs", comenten amb causticitat. A més a més, posen en evidència les contradiccions de Veltroni, que el 1995 va declarar que no havia estat mai comunista després de figurar durant 21 anys inscrit al vell Partit Comunista Italià (PCI) i d'haver dirigit el seu òrgan d'expressió L'Unità.

Així, la sortida d'aquest home de l'escenari polític després d'estar 14 mesos al capdavant del Partit Demòcrata suposa el reconeixement tàcit d'un fracàs sense atenuants. La seva proposta de col·laboració amb Berlusconi per llançar un paquet de reformes "per l'interès nacional" va ser rebuda amb un olímpic desdeny per part del primer ministre. Va ser l'antic jutge de Mans Netes, Antonio Di Pietro, líder d'un minúscul partit, qui va demostrar tenir més fibra i èxit a l'hora de buscar els flancs febles de Berlusconi.

Veltroni (53 anys), sense cap títol universitari i diplomad com a operador de cine, somiava refundar un gran partit --"la casa dels progressistes italians"-- més a prop dels demòcrates nord-americans que de la socialdemocràcia europea, comptant amb el suport de l'exprimer ministre Romano Prodi i del líder de la Margarita, Francesco Rutelli. Però s'ha vist sempre soscavat per Massimo D'Alema, un baró del vell partit postcomunista i antic primer ministre, de brillant oratòria i amb drets adquirits, que amb el seu rebuig a ocupar un simple escó en la nova legislatura va debilitar considerablement el centreesquerra. El mal

endèmic de l'oposició està en els seus particularismes i en la fragmentació, que han evitat la presència d'un líder únic i programes amb força i autèntic ganxo entre l'electorat. El mateix Rutelli ha estat taxatiu a l'hora d'enjudiciar l'absurd desgast dels anteriors governs: "L'esquerra al poder (es refereix al període de D'Alema) va haver de resoldre el conflicte d'interessos i elaborar una llei sobre la informació i la reglamentació de la televisió pública RAI. Si ho hagués fet, avui no estaríem discutint sobre la manera de limitar aquesta superposició del poder privat de Berlusconi amb el possible control de la televisió pública. I si s'hagués fet una reforma, encara que modesta, de la llei electoral, avui tindríem un context més serè i tranquil".

LA PRINCIPAL formació de l'oposició queda ara a la intempèrie i amb un seriós litigi intern per veure qui serà el nou líder, que haurà d'esperar a les primàries de la tardor vinent. Ja s'ha mogut alguna fitxa al voltant de la figura de Renato Soru, paradoxalment el gran perdedor en les recents eleccions regionals de Sardenya. Soru, de 51 anys, expresident del Govern de l'illa, és fundador de la companyia de serveis d'internet Tiscali, amb base a Cagliari, i propietari del diari L'Unità. La revista Forbes el presenta com un dels homes més rics del món i valora la seva xarxa en uns 4.000 milions d'euros.

Els que recolzen Soru creuen que un polític empresari serà més eficaç per combatre Berlusconi en les eleccions del 2011 que un professional de la política. La situació actual, en qualsevol cas, beneficia en un grau màxim els interessos de Berlusconi, aclaparat per la dura recessió econòmica del país i assetjat de nou pels jutges de Milà amb l'acusació d'haver subornat l'advocat britànic David Mills perquè prestés fals testimoni a favor seu en el cas d'una empresa instrumental en paradisos

fiscals. Almenys, el desgavell a les files de l'oposició desvia l'atenció de l'opinió pública, ja que el primer ministre s'ha blindat amb una llei immunitària mentre conservi el càrrec.

*Periodista